

Muukalaisena yhteiskunnassa

1. Piet. 2:11-17

11. Rakkaani, minä kehotan teitä niin kuin **vieraita ja muukalaisia** pidättymään lihallsista **himoista**, jotka **sotivat** sielua vastaan.

12. Eläkää **nuhteettomasti pakanoiden keskellä**, jotta he - vaikka **panettelisivatkin teitä pahantekijöiksi** - **näkisivät hyvät tekonne ja ylistäisivät Jumalaa etsikköpäivänä**.

13. Olkaa **Herran vuoksi alamaisia kaikelle inhimilliselle järjestykselle**, niin kuninkaalle, joka on ylin,

14. kuin maaherroillekin, jotka hän on lähettänyt pahaan tekeville **rangaistukseksi** mutta hyvää tekeville **kiitokseksi**.

15. Sillä **Jumalan tahto on**, että te hyvää tekemällä **tukitte suun** ymmärtämättömien ihmisten tietämättömyydeltä.

16. Tehkää näin **vapaiden tavoin**, älkää niin kuin ne, joilla **vapaus on pahuuden verhona**, vaan niin kuin **Jumalan palvelijat**.

17. **Osoittakaa** kaikille **kunnioitusta, rakastakaa uskonveljiä, pelätkää Jumalaa, kunnioittakaa kuningasta**.

Muukalaisena maailmassa

Millaisiin taisteluihin uskova kristitty joutuu eläessään maailmassa, jonka hän kokee itselleen vieraaksi paikaksi? Miten hänen tulee elää yhteiskunnassa ja valtiossa, jonka valtaa pitävät ovat usein jumalattomia tai jopa kristinuskolle vihamielisiä? Millaista on kristillinen alamaisuus ja mikä sitä motivoi? Millaista on todellinen vapaus monella tavalla kieroutuneen maailman keskellä? Miten voi kunnioittaa ei-kristittyjä ja myös hallitsijoita? Muun muassa näihin kysymyksiin Pietari ottaa kantaa jaksosamme.

Vierauden tunne

Tietty vierauden tunne ei rajoitu vain uskoviin kristittyihin, vaan on monen ihmisen yhteinen kokemus. Muistan, miten katselin sanomattoman kaunista maisemaa, mutta koin syvästi, että kuvassa oli yksi, joka ei sopinut siihen lainkaan. Se olin minä itse, kun tajusin tuon kauneuden keskellä, miten likainen ja pimeä oma sydämeni oli. Se edusti heräämistäni siihen todellisuuteen, että jokin on perin juurin vinossa maailmassa ja myös itsessäni synnin tähden.

Kaikilla ihmisillä on merkillinen kaukokaipuu, joka sisältää ajatuksen ja tunteen siitä, että jossakin täytyy olla se onnela tai paratiisi, jonka olemme menettäneet. Tuota kaipuuta monet yrittävät tyydyttää matkustelemalla ja etsimällä maailmasta edes hetkeksi paikkoja, jotka tarjoisivat heille ”pikkuparatiisin”. Pohjimmiltaan tuo kaukokaipuu juontaa siitä, että kaikilla ihmisillä on taju kadotetusta paratiisista.

Jumala loi ihmisen elämään todellisessa paratiisissa elävässä yhteydessä Luojansa kanssa. Kaipuu kertoo siitä, että syntiin langennut ihminen tajuaa, että hän elää maailmassa, johon häntä ei alun perin tarkoitettu. Syyllisyys, häpeä, pelko, pahuus, sairaudet ja kuolema ovat jotain sellaista, minkä ei olisi pitänyt kuulua hänen maailmaansa. Ihminen on siten kyllä teknologian kehityksellä pyrkinyt luomaan itselleen oman paratiisinsa, mutta sen keskellä ja jopa hurmiossa juhlihan ystäväjoukkonsa kanssa hän saattaa kokea syvältä sisikunnastaan nousevaa yksinäisyyttä ja muukalaisuutta.

Monin eri keinoin hän yrittää tuota tyydyttämättömyyden tunnetta, rauhatonta ja tyhjää aukkoa sisimmässään täyttää. Mutta mikään ei anna siihen pysyvää vastausta.

Elämän tarkoituksen ja tyydytyksen etsintä, rakkauden kaipuu voi sitten viedä hänet monenlaisiin yrityksiin löytää vastaus. Usein monien yritysten jälkeen hän saattaa alistua kohtaloonsa: "Elämä ei nyt näytä minulle tämän enempää tarjoamaan". Joku toinen taas saattaa katkeroitua ja alkaa nostaa nyrkkiään jopa Jumalaa vastaan, jonka olemassaolon hän tajuaa mutta joka ei anna hänelle sitä, mitä hän haluaa tai vaatii. Tunto menetetyistä paratiisista voi lopulta ajaa jonkun etsimään vastausta kristillisestä uskosta ja Raamatun sanasta.

Uskovan muukalaisuus

Johanneksen evankeliumi kertoo naisesta, joka oli syvässä elämän ja rakkauden kaipuudessaan ollut viisi kertaa naimisissa eläen nyt kuudennessa avosuhteessa. Hän oli siitä huolimatta hyvin uskonnollinen ja odotti jopa Messiasta. Mutta yllättäen kaiholla hän kohtasikin itse Pelastajan, Jeesuksen. Jeesus esitti naiselle tarjouksen: "*Jos sinä tuntisit Jumalan lahjan ja hänet, joka sanoo sinulle: 'Anna minulle juotavaa', niin sinä pyytäisit hänet, ja hän antaisi sinulle elävää vettä.*" (Joh. 4:10) Nainen pyysi ja löysi sydäntä tyydyttävän uuden elämän Jeesuksessa, kun ensin oli tuotu valoon hänen syntinsä ja hän oli saanut ne anteeksi. Muutos hänessä oli niin raju, että koko kaupunki lopulta kerääntyi kuulemaan Jeesusta.

Uskoon tulo ja pääsy sen Jumalan yhteyteen, josta todellinen elämä vuotaa, merkitsee elämän muutosta, jossa ihminen alkaa suuntautua tulevaa taivaallista paratiisia kohti, sillä anteeksi saamisen ilo ja sydämen rauha kertovat hänelle jotain tulevan taivaallisen elämän luonteesta. Siitä alkaa kuitenkin toisenlainen muukalaisuus kuin hänen entinen tyydyttämättömyytensä. Hän saa päivittäin omistaa uutta armoa ja elämää Herran yhteydessä, mutta hän tietää, että hän ei ole vielä perillä. Asian tekee hänelle kipeäksi se, että hänessä edelleen asuu syntinen luonto, joka pyrkii kampeamaan häntä pois elämän tieltä. Hän tajuaa myös, että hän ei syvimmitään kuulu enää tähän maailmaan, vaikka Herra antaakin hänelle tärkeän tehtävän jakaa evankeliumin sanomaa ja rakkautta niille, jotka yhä kulkevat janoissaan.

Taistelu

Rakkaani, minä kehotan teitä niin kuin vieraita ja muukalaisia pidättymään lihallisista himoista, jotka sotivat sielua vastaan. (11)

Edellisessä jaksossa Pietari kuvasi Herran pelastamia kuninkaalliseksi suvuksi, mutta he asuvat edelleen "vieraalla maalla". Heidän oikea paikkansa olisi jo taivaan kirkkaudessa, mutta vielä he ovat maailmassa, jota hallitsee Saatana. He kuuluvat Jumalan valtakuntaan, mutta heidän ulkopuolellaan ihmiset kulkevat yhä pimeyden ruhtinaan talutusnuorassa. Muiden arvot, tavoitteet ja keinot eroavat heidän päämäärästään, mutta he joutuvat vielä elämään tämän maailman keskellä voidakseen toteuttaa saamaansa tehtävää voittaa ihmisiä Jumalan valtakunnan puolelle. He joutuvat elämään ristiriitaisten arvojen paineessa. He ovat vieraita ja muukalaisia täällä, koska kuuluvat jo taivaalliseen saattuueeseen, Herran seurakuntaan.

Kuitenkin heidän varsinainen taistelunsa käydään heidän omassa sydämessään, sillä heissä asuva syntinen liha eli syntiturmelus synnyttää heissä monenlaisia himoja. He joutuvat vastustamaan kiusauksia kunnianhimoon, rajanhimoon, seksuaalisiin himoihin, jotka pyrkivät valtaamaan ihmisen sielun tehdäkseen sen orjakseen ja tuhotakseen sen. Paavali kirjoittaa tästä taistelusta näin:

Minä sanon: vaeltakaa Hengessä, niin ette toteuta lihan himoa. Liha himoitsee Henkeä vastaan ja Henki lihaa vastaan. Ne ovat toisiaan vastaan, niin ettette tee sitä, mitä tahdotte. Mutta jos Henki johdattaa teitä, ette ole lain alaisia. Lihan teot ovat ilmeisiä. Niitä ovat haureus, saastaisuus, irstaus, epäjumalien palveleminen, noituus, vihamielisyydet, riita, kiivaus, vihat, juonittelut, eripuraisuudet, harhaopit, kateus, juomingit, mässäily ja muut sellaiset. Sanon teille etukäteen, kuten ennenkin olen sanonut, että ne, jotka tällaista tekevät, eivät peri Jumalan valtakuntaa. Mutta Hengen hedelmä on rakkaus, ilo, rauha, pitkämielisyys, ystävällisyys, hyvyys, uskollisuus, sävyisyys, itsehillintä. Näitä vastaan ei ole laki. Ne, jotka ovat Kristuksen Jeesuksen omia, ovat ristiinnaulinneet lihansa himoineen ja haluineen. Jos me Hengessä elämme, vaeltakaamme myös Hengessä. (Gal. 5:16-25)

Tässä sisäisessä taistelussa uskovien ei kuitenkaan tarvitse jäädä tappiolle, sillä soittaa käydään Pyhän Hengen voimassa eikä omin voimin. Lisäksi uskova tietää, että kaikki se mitä syntinen luonto pyrkii työntämään esiin, on jo saanut tuomionsa ja rangaistuksensa Golgatan ristillä. Vaikka hän ajoittain saattaa langeta syvällekin, hänen ei tarvitse pelätä Jumalan hylkäämistä, sillä Isä hylkäsi Poikansa hänen sijastaan ja antaa anteeksi joka kerta, kun hän parannuksessa tunnustaa lankeemuksensa ja uskossa ottaa vastaan uuden armon.

Elämä yhteiskunnassa

Eläkää nuhteettomasti pakanoiden kesellä, jotta he - vaikka panettelisivatkin teitä pahantekijöiksi - näkisivät hyvät tekonne ja ylistäisivät Jumalaa etsikkopäivänä. (12) Sillä Jumalan tahto on, että te hyvää tekemällä tukitte suun ymmärtämättömien ihmisten tietämättömyydeltä. (15)

Taistelu omia syntisiä himoja vastaan ei ole kuitenkaan ainoa sotatanner, jossa uskova elää päivittäin. Lisäksi hän asuu maassa ja yhteiskunnassa, joka saattaa monella tavalla pitää häntä outona lintuna, niin jopa pahantekijänä. Nyt Pietari antaa selkeät ohjeet, miten ei-kristillisen ilmapiirin täyttämässä yhteiskunnassa tulee elää. Hänellä on kaksi tärkeää reseptiä:

Uskovan tulee tehdä hyvää maailman ihmisille, osoittaa heitä kohtaan ystävällisyyttä, vaikka heitä itseään parjattaisiinkin. Niin uskovat kuin epäuskoisetkin osaavat kyllä tehdä hyvää niille, jotka ovat heille rakkaita ja jotka tekevät myös heille hyvää. Mutta uskovien tehtävä on Jumalan Pyhän Hengen voimassa osoitettava hyvät työnsä niille, jotka eivät kykene niihin vastaamaan vastapalveluksilla.

Heidän tulee käydä katsomassa vankeja, sairaita, yksinäisiä ja tuettava köyhyydessä olevia, auettava hädässä olevia, niin jopa niitä, jotka vihaavat heitä. Näitä tekoja uskovien ei tule hävetä vaan toimia aivan avoimesti, vaikka aluksi heidän toimenpiteitään ei ymmärrettäisi, ei ehkä haluta ottaa vastaan tai jopa halveksitaan jonkinmoisena pehmoiluna kovassa maailmassa. Lopulta kuitenkin uskovan elämäntapa saattaa herättää kysymyksen, mistä tuo rakkaus ventovieraita ihmisiä kohtaan mahtaa nousta. Jos joku halveksija sattuisi jopa itse saamaan osakseen ystävällisyyttä, hän saattaisi jopa saada piston sydämeensä. Hän joutuisi ehkä vertaamaan itseään rakkautta osoittavaan uskovaan ja häpeämään omaa itsekkyyttään. Ehkä hän saattaisi jopa tulla kateelliseksi ja alkaisi kysellä, mistä löytyisi rakkauden voimanlähde. Hän saattaisi jopa alkaa etsiä sitä Jumalaa, jonka nimessä uskovat tekonsa tekevät. Hän olisi huomaamattaan Jumalan etsivän työn kohteena uskovien ystävällisyyden

vaikutuksesta. Jos hän sitten lopulta taipuisi parannukseen, hän alkaisi ylistää Jumalaa tajutessaan, etteivät uskovat pystyneet rakkauteen omassa voimassaan vaan Jumala vaikutti heissä.

Toisena reseptinä Pietari antaa uskoville tehtävän myös tukkia vastustajien suut hyvän tekemisellään. Koska tietämättömillä ihmisillä on monenlaisia ennakkoluuloja, ei riitä pelkästään tehdä hyvää vaan heille tulee myös selittää, mistä on kysymys. Uskovien tulee harjoittaa uskon puolustusta eli apologiaa. Sen avulla ei-kristittyjen vääriä käsityksiä voidaan oikoa ja jakaa evankeliumin pelastussanomaa heille. Ihmisten on saatava tietää, mikä on totuus. Jos he sen vilpittömästi haluavat ottaa vastaan, heidän asenteensa voi muuttua panettelijasta totuuden etsijäksi.

Alamaisuuden tie

Olkaa Herran vuoksi alamaisia kaikelle inhimilliselle järjestykselle, niin kuninkaalle, joka on ylin, kuin maaherroillekin, jotka hän on lähettänyt pahaan tekeville rangastukseksi mutta hyvää tekeville kiitokseksi. (13-14)

”Kuninkaalliselle papistolle” Pietari osoittaa yhteiskunnassa elämisen salaisuudeksi alamaisuuden tien. Tasa-arvoa ylimpänä arvonaan pitävä suomalainen yhteiskunta ei ehkä arvosta alamaisuutta, koska pitää sitä helposti alistamisen seurauksena ja suostumisena poljettavaksi. Sitä raamatullinen alamaisuus ei tarkoita.

Kysymys on Jumalan asettamasta järjestyksestä. ”Jumala on järjestyksen Jumala”. Itse asiassa Pyhässä Kolminaisuudessa Jumalan kolme eri persoonaa ovat selkeässä alamaisuussuhteessa toisiinsa ilman, että se vähänkään vähentää kunkin persoonan jumaluutta. Poika Jeesus Kristus on alamainen Isälle ja noudattaa kaikessa Isän tahtoa, joka on myös Hänen oma tahtonsa. Pyhä Henki puolestaan on alamainen Pojalle ja kirkastaa ja korottaa Jeesusta Kristusta. Kaikkien kolmen persoonan tahto on yksi, mutta he toteuttavat samaa tahtoa kuuliaisuudessa ja alamaisuudessa toisiinsa nähden. Mitään alistamista tuossa alamaisuudessa ei ole.

Samasta järjestyksen vuoksi tapahtuvasta alamaisuudesta on kysymys kristillisessä avioliitossa, jossa vaimo on alamainen miehelleen menettämättä vähääkään arvostaan tasa-arvoisena ihmisenä miehensä rinnalla. Paavali kirjoittaa:

Vaimot, olkaa omalle miehellenne alamaisia niin kuin Herralle, sillä mies on vaimon pää, niin kuin myös Kristus on seurakunnan pää, oman ruumiinsa, seurakunnan, vapahtaja. Niin kuin seurakunta on Kristukselle alamainen, niin olkoot vaimotkin miehelleen kaikessa alamaisia. Miehet, rakastakaa vaimoanne niin kuin Kristuskin rakasti seurakuntaa ja antoi itsensä alttiiksi sen puolesta, että hän sen pyhittäisi, puhdistaa sen vedellä pesten, sanan kautta, ja asettaisi eteensä kirkastetun seurakunnan, vailla tahraa, ryppyä tai muuta sellaista, pyhän ja nuhteettoman. (Ef. 5:22-27)

Pietari korostaa aivan niin kuin Paavalikan, että alamaisuus niin avioliitossa kuin yhteiskunnallisille auktoriteeteille perustuu siihen, että uskova haluaa olla nimen omaan alamainen Herralle. Yhteiskunnallinen järjestys on Jumalan asettamaa silloinkin, kun hallitsijat ja kuninkaat ovat vihamieheisiä kristittyjä kohtaan. Uskova haluaa Herran vuoksi noudattaa esivallan säätämiä lakeja ja käskyjä niin kauan kuin ne eivät ole ristiriidassa Raamatun kanssa. Siksi uskova lääkäri voi vapaasti harjoittaa am-

mattiaan ei-kristillisessä ympäristössä, mutta hän kieltäytyy suorittamasta abortteja, sillä Jumalan sana kieltää murhaamisen.

Kristitty kansalainen

Paavali antaa Pietaria hiukan yksityiskohtaisemmat ohjeet yhteiskunnassa elämisestä:

Jokaisen tulee olla alamainen sille esivallalle, jonka alainen hän on. Eihän ole esivaltaa, joka ei olisi Jumalalta. Ne esivallat, jotka ovat olemassa, ovat Jumalan asettamia. Joka siis asettuu esivaltaa vastaan, nousee Jumalan säädöstä vastaan, mutta ne, jotka nousevat vastaan, tuottavat itselleen tuomion. Eivät viranomaiset ole niiden pelkona, jotka tekevät hyvää, vaan niiden, jotka tekevät pahaa. Jos siis tahdot olla esivaltaa pelkäämättä, niin tee sitä, mikä on hyvää, ja sinä saat siltä kiitoksen. Se on Jumalan palvelija sinun hyväksesi. Mutta jos teet pahaa, niin pelkää, sillä esivalta ei kannata miekkaa turhaan. Se on Jumalan palvelija, kostaja sen rankaisemiseksi, joka tekee pahaa. Siksi tulee olla alamainen, ei ainoastaan rangaistuksen vaan myös omantunnon tähden. Sen vuoksi te verojakin maksatte, sillä viranomaiset ovat Jumalan palvelijoita, kun he toimivat juuri tässä tehtävässä. Antakaa kaikille se, mikä kuuluukin antaa: kenelle vero, sille vero, kenelle tulli, sille tulli, kenelle pelko, sille pelko, kenelle kunnia, sille kunnia. (Room. 13:1-7)

Demokraattisessa valtiossa olemme oikeutettuja ja myös velvoitettuja myös vaikuttamaan siihen, millaisen esivallan ja lainsäädännön alla olemme. Rooman valtakunnassa kristityillä ei ollut sellaisia vaikutusmahdollisuuksia.

Pitääkö kristityn ja kirkon siis pyrkiä vaikuttamaan niin, että yhteiskunnan rakenteet muuttuisivat? Vastaus on sekä myönteinen että kielteinen. Kielteinen se on siinä merkityksessä, että varsinainen ongelma ei suinkaan ole jokin vääristynyt rakenne vaan ihmisen synty, joka sellaista rakennetta suosii: Itsekkyys ja pelko vievät asevarusteluun ja sotaan, itsekorotus johtaa syrjintään jne. Vasta kun itse syntiä vastaan on hyökätty ja saatu siitä yliote, voidaan rakenne muuttaa oikeammaksi. Keskustelu ”sosialismi vastaan kapitalismi” on eräässä mielessä täysin toissijainen kysymyksenasettelu, sillä molempien taustalla vaikuttaa sama itsekkyyden synty.

Esimerkiksi kelpaa orjajärjestelmän ja kristinuskon suhde. Paavali ja kumppanit eivät aloittaneet taistelua järjestelmää vastaan, vaan evankeliumia julistettaessa isännät ja orjat alkoivat Pyhän Hengen voimasta muuttua. Järjestelmä alkoi sisältä käsin muuttua itsenäisen elinikäisen työsuhdejärjestelmän suuntaan. Itse järjestelmä hävisi vasta useita vuosisatoja myöhemmin.

Toisaalta on muistettava, että Vanhan testamentin profeetoilla oli aina myös hyvin kirkas julistus kaikkea yhteistä syntiä vastaan. Herra vaatii meidät parannukseen ei vain henkilökohtaisista vaan myös yhteisöjemme synneistä, perheittemme, sukujemme, työyhteisöjemme ja kansakuntiemme synneistä. Esimerkiksi Daniel tunnusti oman kansansa synnit myös ominaan.

Isänmaallisuus ja nationalismi

Alamaisuuteen kuuluu myös oikea isänmaallisuus, sen ”kaupungin parhaaksi toimiminen, johon Herra on meidät asettanut.” Isänmaan rakkautta on se, kun etsimme oman maamme kansalaisten pelastusta synnistä Jumalan valtakuntaan. Se on yhteisen hyvinvoinnin ja rauhan edistämistä. Se tiedostaa kansallisen tehtävänsä

maailmassa suhteessa muihin valtioihin. Se antaa taloudellista, koulutuksellista, sosiaalista ja diakonista apua köyhyydessä oleville kansoille. Isänmaallisuutta on myös viedä evankeliumia maan rajojen ulkopuolelle.

Nationalismi taas on ryhmäitsekkyyttä, ylpeyttä ja toisten halveksuntaa. Se haluaa alistaa muita valtioita omaan valtaansa hyötyäkseen niistä taloudellisesti ja sotilaallisesti. Se pyrkii vanhurskauttamaan oman kansakunnan synnit ja nostaa kansakuntaa palvelonnan kohteeksi.

Uskova julkisissa viroissa

Uskova kristitty voi myös työskennellä yhteiskunnallisissa viroissa kuten virkamiehenä, tuomareina, poliiseina ja sotilaina. Näissä viroissa hän saattaa siis joutua tuomitsemaan toisia, vangitsemaan rikollisia, taistelemaan hyökkääviä vihollisia vastaan. Toisaalta yksityishenkilönä hänellä ei ole oikeutta tuomita ketään, rangaista ketään eikä tappaa ketään. Esimerkiksi yksityishenkilönä kenelläkään ei ole oikutta työntää veistä toisen vatsaan, mutta lääkärin takki päällä leikkaussalissa ihminen voi ja saa sen tehdä, koska silloin hänellä on siihen valtuutus esivallan edustajana.

Kristityn vapaus

Tehkää näin vapaiden tavoin, älkää niin kuin ne, joilla vapaus on pahuuden verho-na, vaan niin kuin Jumalan palvelijat. (16)

Kristillinen palvelu ei tapahdu pakotettuna kuuliaisuutena Herran sanalle – sehän olisi legalismia, yritystä täyttää Jumalan laki omassa voimassa – vaan aidosta vapaudesta käsin. Rakkaus lähimmäisiin edellyttää vapautta, se voi nousta vain sydämestä, joka iloisesti haluaa auttaa toista ja omistautua toisen tarpeiden täyttämiseen. Myös toiminta yhteiskunnan eri tehtävissä nousee uskovan vapaudesta saada palvella.

Maailman käsitys vapaudesta korostaa sitä, että ihmisen elämä ei saa rajoittaa ulkoapäin. Kansallinen ja yksityinen ulkoinen vapaus ovat toki suuria Jumalan lahjoja. Mutta tällä hetkellä suomalaisessa yhteiskunnassa monet ymmärtävät vapauden niin, että mikään tai kukaan ei saa estää tai rajoittaa heidän itsensä toteuttamista, joka on usein omien halujen ja himojen orjuutta. Monet suorastaan kilpailevat siitä, miten he ovat kyenneet rikkomaan kaikenlaisia rajoja, olivat ne sitten sovinnaisia tai moraalisia. Pietari näkee selvästi, että sellainen ei todellisuudessa ole mitään vapautta, vaan pahuuden ylle levitetty valheellinen vapauden vaate.

Todellisesta vapaudesta Jeesus lausuu:

"Jos te pysytte minun sanassani, te todella olette minun opetuslapsiani ja tulette tuntemaan totuuden, ja totuus tekee teistä vapaita." ... "Totisesti, totisesti minä sanon teille: jokainen, joka tekee syntiä, on synnin orja. Orja ei pysy talossa iäti, mutta poika pysyy. Jos siis Poika vapauttaa teidät, te olette todella vapaita." (Joh. 8:31-32, 34-36)

Johdannossaan kirjaansa "Kristityn vapaudesta" Martti Luther kirjoittaa näin: "Kristitty on vapaa herra, joka hallitsee kaikkea eikä ole kenenkään alamainen. Kristitty on kaikkien altis palvelija ja jokaisen alamainen."

Tie tähän vapauteen on Jumalan Sanan totuudessa, jonka voimalla sydämen siteet tulevat valoon. Jeesuksen Kristuksen ristin rakkauden voimalla nuo siteet murtuvat,

synnit saadaan anteeksi ja suhde Jumalaan palautuu. Vaikka jouduttaisiin elämään ulkoisten olosuhteiden ja toisten ihmisten sitomina, yhteydessä Jumalaan päästään kokemaan vapautta ja ulkoiset muurit ylittävää vaputta rakastaa toisia ihmisiä, toimia heidän todelliseksi parhaakseen.

Uskovan vapaus ei ole siksi ensi sijassa vapautta rajoituksista vaan vapautta iloisesti palvella muita. Uskovan vapaus on vapautta synnin syyllisyydestä, kun Jeesuksen ristin uhrin tähden hän on saanut kaikkisyntinsä anteeksi. Samalla se on myös vapautta synnin orjuudesta, sillä Pyhä Henki vapauttaa uudestisyntyneen palvelemaan iloisesti ja halukkaasti toisia ihmisiä. Niin tehdessään uskova tiedostaa kaiken aikaa kalvelevansa ensi sijassa Jumalaa, vaikka kohteina olisivatkin toiset ihmiset.

Sidottuna mutta vapaana

Raamatussa tätä Jumalaan sidottua rakkautta kuvataan avioliittoon liittyvin ilmaisin. Avioliittohan on eräässä merkityksessä eräs kaikkein syvimpiä siteitä ihmisten välisissä suhteissa. Avioerojen, avoliittojen ja "vapaan" seksin aikakautena ihmiset yrittävät päästä tuostakin siteestä "vapaaksi", mutta seurauksena on kimppu erittäin hankalia ihmissuhteita ja yksinäisyyden tuskaa eikä suinkaan vapautta. Jumalan tarkoittama avioliitto, johon häneltä jatkuvasti pyydetään myös uutta rakkautta, ei todellisuudessa ole mikään kahle, vaan suurinta inhimillistä vapautta. Siinä saa etuoikeuden ilahduttaa toista ja vastata toisen toiveisiin ja tarpeisiin ja kokea todellista vapautta ja iloa.

Muistan kun lukioaikana olimme pienen ryhmän kanssa pitämässä evankelioimiskokousta Hämeenlinnan vankilassa, eräs ryhmäläisistä aloitti todistuksensa tähän tapaan: "Olen nyt kaksinkertaisesti vapaa! Löysin vapauden täällä vankilassa ollessani. Olin ulkoisesti vanki, mutta Jumalan Sana Raamattu paljasti synnin kahleet sydämessäsi ja Jeesuksen Kristuksen kallis sovintoveri puhdisti sydämeni. Sain syntini anteeksi ja omantunnon vapauden. Pääsin synnin, kuolemanpelon ja Saatanan kahleista vapaaksi täällä vankilassa. Kun sitten pääsin siviiliin, sain myös ulkoisen vapauden, jota en toki vähättele, mutta se ei ole mitään verrattuna siihen vapauteen, jonka Jeesus antaa, kun taivumme totuuteen hänen edessään ja huudamme häntä sydämestämme avuksi, omaksi Pelastajaksemme. Hän ei heitä pois ketään, joka hänen luoksensa tulee!"

Vapaus voidaan menettää

Vapauteen Kristus vapautti meidät. Pysykää siis lujina älkääkä antako uudestaan sitoa itseänne orjuuden ikeeseen. (Gal. 5:1)

Kristityn vapaus edellyttää myös taistelua niitä voimia vastaan, jotka pyrkivät viemään uskovaan takaisin orjuuteen. Galatian uskovat olivat päässeet Jumalan armon osallisiksi ja iloitsivat vapaudestaan lain vaatimuksista. Mutta pian tuli harhaopettajia, jotka vaativat heiltä ympärileikkausta pelastuksen ehtona ja he joutuivat uudelleen omavoimaisen yrittämisen tiellä. Siinä heiltä katosi ilo ja voima palvella muita ja uskonelämä kangistui kaavojen noudattamiseksi. Me emme saa vaatia itseltämme emmekä muilta mitään omia suorituksia pelastukseemme, joka on kokonaan ja vain Kristuksen armon omistamisessa. Uskovan vapaa ja iloinen palvelu ei ole mitään ansiollista työtä vaan kiitollisuutta kokonaan lahjaksi saadusta pelastuksesta. Palvelumme ei lisää pelastukseemme mitään. Niin pian kun teemme siitä vaatimuksen,

se ei ole enää vapaata palvelua ja olemme joutuneet uuden lain alle. Siksi meidän tulee pitää tiukasti kiinni vapaudesta: Olemme Jumalan armon alla emmekä minikään vaatimusten alla.

Vapaus voi toteutua vain Hyvän Paimenen kaitsemassa uskovien laumassa, seurakuntayhteydessä, jossa Herran totuuden ja armon sana saa meitä johdattaa yhä suurempaan vapauteen Kristuksessa. Herran oma saa olla vapaa myös ”kuoleman varjon maassa”, jonka läpi Herra omansa vie lopulliseen kirkkauden valtakuntaan riemuitsemaan Jumalasta.

Vapaus tiivistettynä

Pietari tiivistää kristityn vapaudessa vaeltamisen näin:

Osoittakaa kaikille kunnioitusta, rakastakaa uskonveljiä, pelätkää Jumalaa, kunnioittakaa kuningasta. (17)

Kristuksen vapauttama uskova asettuu mielellään toisten alapuolelle, pitää heitä itseään parempina, kunnioittaa heissä näkyvää Jumalan työtä, myös sitä Herran varjelevaa työtä, joka näkyy hallitsijoiden tehtävien hoidossa. Uskova haluaa seurata Mestariaan, joka peri opetuslastensa jalat ja joka nöyryydessä osoitti, mitä on todellinen vapaus, vapaaehtoista alamaisuutta toisten korottamiseksi. Sanalla sanoen rakkautta. Kaikki tämä tapahtuu tietoisuudessa, että vaellamme kaiken aikaa pyhän Jumalan kasvojen edessä. Saamme kutsua häntä rakkaaksi Isäksi. Pelkäämme murehduttaa häntä ja siksi elämme pyhässä pelossa. Se ei ole orjan pelkoa vaan syvää kunnioitusta Valtiaistamme kohtaan.

Jumalan rakkaus - Tetsuya Echigon todistus

Kymmenen vuotta sitten aloimme käydä Itä-Tokushiman ev.lut. seurakunnassa. Olimme hiltain menneet naimisiin. Olin saanut uuden työn eräässä Tokushiman läänin yliopistossa. Vaimolleni täysin uusi ympäristö aiheutti huolta.

Kymmenen vuotta sitä ennen olin yliopiston ensimmäisen vuoden opiskelija ja osallistuin uskontotieteen luennoille, joissa käsiteltiin alkuperäistä buddhalaisuutta ja alkuperäistä kristinuskoa. Buddhalaisuus vaikutti minusta hyvin rationaaliselta, kun taas kristinusko erittäin järjenvastaiselta, kun siinä uskottiin Jumalaan, jonka olemassaolosta ei ole täyttä varmuutta. Ajattelin, ettei tieteellisesti suuntautuneen ihmisen ei voisi uskoa siihen. Niinpä sitten opiskeluaikanani luin mielenkiinnolla buddhalaista kirjallisuutta, mutta en lainkaan kristinuskoa käsittelevää. Mutta buddhalaisuutta opiskellessani ja lueskellessani mutakin kirjallisuutta törmäsin inhimillisten kykyjemme rajallisuuteen.

Yliopistosta valmistuttuani minulla ei ollut halua uskoa kristinuskoon. Kohdattuani työelämän ihmissuhdeongelmien ja ristiriitojen aiheuttamaa ahdistusta, aloin kuitenkin kokea tarvetta jollekin ihmisyyhteisöt ylittävälle olennolle. Menin siksi kerran katoliseen kirkkoon, jonka papin luentoja olin kuunnellut. Kirkossa ei sillä hetkellä ollut ketään paikalla, enkä sinne myöhemminkään mennyt. Mutta jotenkin minussa nousi epämääräinen mielenkiinto kristillistä kirkkoa kohtaan.

Tällaisessa sielutilassa sain siirron uuteen työpaikkaan ja näin, miten vaimolleni oli vaikeaa sopeutua uusiin oloihin. Kävelyllä ollessamme huomasimme tullemme Itä-Tokushiman kirkon kohdalle. Rakennus oli esikaupunkialueelle tyypillinen pienehkö talo. Se oli täysi vastakohta aiemmin Hiroshimassa näkemilleni katolisille kirkoille. Rehellisesti sanoen ajattelin, ettei olisi viisasta mennä niin epäilyttävän tuntiseen paikkaan. Juuri silloin talon sisältä kuu-

lui valoisalla äänellä hymyilevän ulkomaalaisen kutsu: ”Päivää, astukaa toki sisään!” Koska minulla ei ollut vielä Raamattua, sanoin vaimolleni: ”Saan heiltä ehkä Raamatun.” Siksi menimme sisään, kun meitä kerran kutsuttiin.

Astuttuamme sisään paikka osoittautui vaatimattomaksi, niin kuin olin arvellutkin. Mutta sisällä olleet ihmiset juttelivat hauskasti ja ystävällisen tuntuisesti. Minusta tuntui kuin olisin siirtynyt kilpailuyhteiskunnasta johonkin aivan toisenlaiseen maailmaan. Vaimonikin näytti kokevan asian samoin. Sen jälkeen vaimoni kävi kirkossa usein minun poissa ollessani ja lopulta kutsui minutkin mukaan, niin että aloimme käydä säännöllisesti jumalanpalveluksissa.

Mikä aiheutti meissä epäuskoisissa sellaisen muutoksen? Luulen, että se oli lähettipariskunnan ystävällisyys ja kokoontuneiden ihmisten sydämellinen avoimuus. Rouva huolehti vaimostani kuin äiti konsanaan. Mies suhtautui minuun läheisesti kuin veljeensä. Joskus koin sen jopa lähes sotkeutumisenä minun asioihini. Meille oli käsittämätöntä, mikä sai heidät osoittamaan sellaista ystävällisyyttä meitä kohtaan.

Tähän kysymyksen ratkaisun avaimen antoi Ananin seurakunnan lähetystyöntekijä opettaessaan Jeesuksen suorittamasta syntien sovituksesta. Sitä kuunnellessani minulle, joka olin pitänyt kristinuskoa järjenvastaisena, alkoi aueta sen sisältämä johdonmukaisuus.

Kysymys oli siitä, että Jeesus lähetettiin tähän maailmaan kuolemaan ristillä meidän syntiemme sijaisena. Koska Jeesus kärsi puolestamme, häneen uskovan ja häntä seuraavan ei tarvitse enää joutua tuomittavaksi. Siinä on Jumalan rakkaus, jollaista ei mistään muussa uskonnossa esiinny.

Tätä saarnaa kuunnellessani ratkesi sydäntäni vaivannut kysymys ja samalla ymmärsin, mikä synnytti lähettipariskunnan toiminnan. Ystävällisyys, joka ei odottanut mitään vastapalvelua, avasi meidät näkemään Jumalan rakkauden. Siihen asti olin pitänyt heidän ystävyyttään ja huomaavaisuuttaan vain inhimillisenä suorituksena. Mutta uskoessaan Jeesukseen pariskunta halusi vain aidosti seurata Jeesuksen opetusta.

Raamattu sanoo: *”Eihän Ihmisen Poikakaan tullut palveltavaksi vaan palvelemaan ja antamaan henkensä lunnaksi monien edestä.”* (Matt. 20:28)

Lähettipariskunnan ystävällisyydessä pilkisti esiin Jumalan rakkaus. Kun kuulemastani saarnasta pääsin ymmärtämään Jeesuksen suorittaman syntien sovituksen, kykenen avoimin sydämin ottamaan vastaan Jumalan rakkauden. Siksi haluan myös pyrkiä koko sydämeistäni palvelemaan toisia ihmisiä. Kiitän Jeesuksen rakkaudesta. (1989)

Entä sinä?

Oletko sinä löytänyt jo Kristuksen ja Hänessä vapauden palvella ja rakastaa muita? Ellet, niin Jeesus kutsuu sinua luokseen tänään. Tunnusta hänelle se synnin siteet, jotka sinua sitovat, suostu totuuteen kaikkein pimeimmästäkin elämässäsi, anna Jeesuksen pyyhkiä pois kaikki syntisi Golgatan veriuhrin voimassa ja anna hänen astua elämäsi ohjauspyörään. Niin löydät vapauden.

Jos tunnet jo Vapahtajan, Herra kutsuu sinua aidossa alamaisuudessa vaeltamaan hyvissä teoissa ja niin kirkastamaan Jumalaa, jotta muutkin pääsisivät pelastuksen vapauteen.